

έπιδωξη τὴν δημοσίευσιν ἔκεινων ἀποκλειστικῶν τῶν ἔργων, τὰ δόποια, ὑπὸ ταύτην ἡ ἔκεινην τὴν ἔποιφιν, θὰ ἡδύνατο νὰ σιθετήσῃ ἡ Διεύθυνσις, τὸ βῆμα τῆς ἀφίνουσσας ἐλεύθερον πρὸς πάντα, ὅστις ἔχει κάτι νὰ εἴπῃ ἢ νὰ διηγηθῇ καὶ γνωρίζει νὰ τὸ κάμη μὲ τέχνην καὶ μὲ γνῶσιν.

Τόρα, ως πρὸς τὴν ἔκλογήν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὥλης, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τέχνην τῶν εἰκόνων, τὴν καλλιτεγνικὴν ἔκπληξιν καὶ τὰς ἐν γένει μεταρρυθμίσεις τοῦ φύλλου, δὲν θὰ εἴπωμεν ἐκ τῶν προτέρων τίποτε. 'Ο σκοπός μας εἶναι νὰ νεωτερίσωμεν καὶ πομπωδῶν ἐπαγγειών. 'Ο γρόνος δὲ κατόπι θὰ ὑπήλησῃ εὐγλωττότερον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΠΕΙΔΗ

'Η Εἰκονογραφημένη 'Εστία εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα 'Εστία, ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

αἱ διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, δσαι ἐπιθυμοῦσι νάνταλλάσουν τὸ φύλλον τῶν μετὰ τοῦ ἡμετέρου, νὰ στέλλουν ἴδιαιτέρως καὶ ἐν φύλλον εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνουν τὴν Εἰκονογραφημένην 'Εστία, δυνάμει τοῦ φύλλου τὸ δόποιον πέμπουν σήμερον πρὸς τὴν ἐφημερίδα 'Εστία.

ΕΠΙΣΗΜΑ

Εἰσιτήρια θεατρικῶν παραστάσεων καὶ συναυλιῶν, περὶ τῶν ἀποίων οἱ δίδοντες αὐτὰς θὰ ἐπεθύμουν νὰ γίνη λόγος ἐν τῇ Εἰκονογραφημένῃ 'Εστίᾳ, ἀντίτυπα βιβλίων πρὸς ἀναγγελίαν καὶ κρίσιν, ὥλη πρὸς δημοσίευσιν, ἀποστολαὶ χρημάτων καὶ ἐργάτων πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸ περιοδικὸν πρέπει νὰ ἐπιγράφωνται χωριστὰ πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Σενόπουλον, Διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης 'Εστίας».

ΤΟ ΟΚΤΑΜΕΡΟΝ

28 Δεκεμβρίου

Τί καλὰ ποῦ δὲν θὰ δηλῶμεν περὶ πολιτικῆς! Εἰ δὲ μὴ πόδον θὰ ἐσκοτίζουμεθα αὐτὴν τὴν ἔβδοιμάδα μὲ τοὺς τόσους οἰωνούς καὶ τὰ συμπτώματα, μὲ τοὺς ψιθυρισμούς περὶ ὑπουργικῆς κοίσεως, μὲ τὰς ἀναφοράς πρὸς τὸν Βασιλέα, μὲ τὸ νομοσχέδιον τῶν διαπυλίων τελῶν, μὲ τὸν ἀπελείωτον Προϋπολογισμὸν τοῦ 1895 καὶ μὲ τὴν τελευταίαν Χοιστουγεννιάτικην συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς, τὴν ὄποιαν οἱ ἀντιπολιτεύοντες ἔθεωσόπαν τόσφεράν τοῦ!... Μολοντοῦτο, ως ἀπλοῦ χρονογράφοι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρίσωμεν τὸ γεγονός. 'Η συνεδρίασις ἐματαιώθη καὶ ως νὰ θέλουμεν τὸ Θέος νὰ δείξῃ τὴν ὁργὴν του εἰς τοὺς ἀδεβεῖς, τοὺς πειραθέντας νὰ βεβηλώσωσι τὴν ἡμέραν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἱερᾶς ἀναπαύσεως, δὲ οὐρανός, δὲ τόσον γαλανός καὶ ἐστάσιμος, ἐκαλύψη ἔχαιψης ὑπὸ νεφῶν καὶ πνοιές τοὺς καταρράκτας του πρὸς τὸ ἐσπέρας μετ' ἀστραπῶν βροντῶν καὶ ὄρυγμαδοῦ. Οὕτω τούλαχιστον ἔχηγησε τὸ φαινόμενον τῆς αἰψυδίας ἐκείνης βροχῆς μία ἐφημερίς, πιστῶς διερμηνεύσασα εἰς κάθε

περίστασιν τὸ λαϊκὸν φρόνημα. 'Αλλως ἐπόπιψαν καιροῦ, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς αὐτῆς παρενθέως, ἐπεργάσαμεν Χριστούγενναν θαυμάσια. 'Ο νότος δὲν ἔπνεε τόσον λάθρος, δύον ἀγαποῦν νὰ μάς τον παριστάνοντα συνήθως οἱ ποιταὶ καὶ τὰ νέφη ἀσθενή, λευκόχροα, χρυσίζοντα, ως νὰ ἐφόδουν ἐστάσιμον πέπλον, ἐστίζοντα ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν θόλον ἡ ἐστίβαζον ὡς εἰς ἀποθήκην, μακράν εἰς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ οὐρανοῦ. 'Ατμοσφαῖρα γλυκεῖα, ἡδυπαθής, καὶ εἰς τὰ διαλεῖμματα τῆς πνοῆς, χλιαρά ὡς ἀνοίξεως. 'Πλοιος λαμπρὸς τὴν μέσαν, κατακοσμῶν διὰ χρυσοῦ καὶ πορφύρας τὰ παραλληλα νέφη τῆς δύσεως, εἰς τὰ ὄποια ἐκρύπτετο φιλοπαίγμων καὶ ἀνεφαίνετο διαδοχικῶς, ἔως οὐ εξηθανίζετο μὲ τὸ ίλαροτέρον του μειδαία, καὶ τὴν νύκτα ἀστέρες ὡς ἀδάμαντες τηλαγεῖται, σελήνη καὶ ἔνας Ζεὺς ἐκτάκτως λαμπρός, ἀφ' οὐ τόρα εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης του λάμψεως. Καὶ τὸ κυριώτερον — τὸ σπανιώτερον διὰ τὰς Ἀθηναῖς μάλιστα, — οὔτε σκόνη, οὔτε λάσπη πολλή. Οὕτω, χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς ὀδύνην, οἱ καλοὶ Αθηναῖοι ἡδυνῆσαν να ἔοιτασσον, νὰ κάμουν δηλαδὴ ὄλη ἑκεῖνα τὰ στερεότυπα καὶ τετοιμένα πρόγματα, τὰ ὄποια δι' αὐτὸν εἶνε καὶ τόσον πολυθέλγυτρα: δηλαδὴ νὰ φάγουν καλά, νὰ πίουν καλλιτερα, νὰ ύπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ βγοῦν περίπατον διὰ νὰ θαυμάσουν τοὺς ἀμαξοδομοῦντας μεθυσμένους, νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς φίλους των και τοὺς συγγενεῖς, νὰ περιέλθουν τὴν ἀγοράν τὴν καταστόλιστον καὶ τὰ ἐστάσιμα ἐμπορικὰ μὲ τοὺς γαντοφορεμένους ὑπνορέτας καὶ τὰς καυστικάς... τιμάς, τὰς ὡρισμένας καὶ μη.

"Ω, τι ἀκρίβεια φέτος, τι ἀκρίβεια! Φωτιὰ καὶ λάδρα στὰ μαγαζιά. Ποῦ θὰ φθάσωμεν!... —Τὰς φράσεις αὐτὰς τὰς ἀκούω, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου βρεθῶ, τούλαχιστον ἔως ἔξηκοντα φοράς κάθε πρῶτον λεπτόν. Καὶ ὅμως, θέλετε νὰ σας ἐμπιστευθῶ κατί τι; Αὔτο τὸ «ποῦ θὰ φθάσωμεν» δέν με ἀνησυχεῖ διόλου. Το ἀκούω ἀφ' οὗτον ποκιστα νὰ ἔννοω τὸν κόσμον—προσπάντων τὰς ἡμέρας τῶν ἐοτῶν, —φάινεται δὲ ὅτι δὲ κόδιμος δᾶφ καὶ διπίσω πηγαίνει κάθε χρόνον, ἀφ' οὐ αἰτιαὶ τῶν πραγμάτων μεγαλώνοντας τόσους, αὐξάνουσαι καὶ τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς τῶν μεμψυμοίρων ποῦ φωνάζουν «Ποῦ θὰ φθάσωμεν!» Αν δὲν ἔξευρα ὅτι αἱ κυριαὶ μας πολὺ δίλγον ἀγαποῦν τὴν κοινωνίκην φιλοσοφίαν, θά σας ἔλεγα τόρα ποῦ θὰ φθάσωμεν καὶ διὰ πρόπτη πραγματικῶς νὰ μας ἀνησυχῇ ἢ ὑπερτιμῆσις τοῦ συνανδαλύματος καὶ τῶν κινολεύκων ἐκείνων μικρῶν μ. π.ο.ᾶ, τὰ δόπια μὲ τόσον χάροντας φοροῦν φέτος αἱ ἀφειδεῖς ἔξοδεύτραι τοῦ κονύματος! Ενα πρᾶγμα μόνον θὰ σας ὑπενθυμίσω: ὅτι καὶ φέτος, ὅπως καὶ πέρσυν αἱ προηνθεῖς εἶγειναν, θὰ γείνουν δὲ καὶ τοῦ κονύμου, δταν, χωρὶς ἀλλο, τὰ πράγματα θὰ εἶνε ἀκριβώτερα. Προηγοῦθητε λοιπόν, ωραῖαι χρυσαλλίδες σείς, τὰς ὄποιας ἐλκύεται τόσον ἡ λάμψις τῶν προθηκῶν. 'Η φωτιὰ καὶ ἡ λάδρα ἀς μη σας τρυμάζῃ. 'Αφ' οὐ, βλέπετε, καὶ εἰς τὴν φωτιὰν πίπτουν καὶ τὴν λάδρον ἀψηφοῦν, δοῖ εἶχουν καθηπτον τὸ νά σας προξενοῦν εὐχαριστήσεις!

'Εμπρόδειοι ποτέ! Στολισθῆτε μὲ τὰ τόσον ἀκριβοπληρωμένα—ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸν βέβαια πολυτιμώτερα,—στολιδιά σας καὶ εξέλθετε εἰς περίπατον, εἰς τὸ πεῖσμα δᾶλων. Ποῦ θέλετε νὰ ύπάγωμεν; Εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν, χωρὶς ἀλλο. Αὔτας τὰς ὡραῖας ἡμέρας δὲ περίπατος ἔκει δίνει καὶ πέρνει. 'Η πλουσιωτέρα ἔκθεσις ἔσθιτων νέων καὶ καλλονῶν... παλαιῶν, τῶν ὄποιων τὸ μόνον κακόν εἶνε ὅτι δὲν ἀκούουν διόλου τὴν μουσικήν, μὲ τὴν πρόθασιν τῆς ὄποιας συναθροίζοντας! 'Αλλ' ἀδιάφορον. 'Οταν παιζή ἡ μουσική, ἔχει κανεῖς τόσα πράγματα νὰ κάμη!... 'Άλλ' ίδούν εὐτυχῶς μὲ μουσικὴν ἐτελεῖσθε καὶ μετ' αὐτῆς ὁ περίπατος. 'Ας ἐπιστρέψωμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Πα-

νεπιστημίου, τῆς ὁδοιοτέρας τῶν ὁδῶν μας. Τι βλέπετε ἐκεῖ μὲ τόσην κατήφειαν; 'Α, ναι. 'Επι τοῦ δεῖτωματος τοῦ Πανεπιστημίου κυματίζει ἡ μελανὴ σημαία καὶ σας κάμψει ἐντύπωσιν ἡ πένθιμος ἐκείνην κηδίς, ἡ στίζουσα τὸν φαιδρόν χριστουγεννιάτικον οὐρανόν. . . 'Ο Φιντικλῆς ἀπέθανεν. 'Ο διδάσκαλος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ὁ γέρων μὲ τὴν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, τὴν πολιάρων κόμην καὶ τὸ ιστορικὸν φαιδρόχοου σάλι, ὃ ἐρημένον ἀμελῶς ἐπὶ τῶν ὡμῶν, δὲν ὑπάρχει πλέον. Πόσοι, μυθέντες ύπ' αὐτοῦ εἰς τὰ κάλλη τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τὸν ἐνθυμοῦνται σῆμερον μεταζωποῦσι τοῦ ζωγράφου μεταπαθείας καὶ πενθοῦν διὰ τὴν στέρωσιν τοῦ καλοῦ διδασκάλου!

'Άλλα δεῖς βεβαίως δὲν ἔχετε καυμάτιαν δρειν νὰ συμμειρισθῆτε ἐν τῷδε β' αριθμοῖς. 'Ας διασκεδάσωμεν λοιπόν! 'Ας ύπαγωμεν διλγόνον νάκούσωμεν τὸν φωνογράφον τοῦ "Εδίσδον" καὶ νὰ ίδωμεν τὸ κινητόσκοπίον του, τὰ ὄποια ὡς ἀξιοπερίεργα τέρατα, δεικνύονται εἰς μικρόν μαγαζεῖον τῆς δόδου Σταδίου. Τι θαυμασταὶ ἐφευρέσεις καὶ αἱ δόρι! Βεβαίως δὲν ἐλυτήπιτε οὔτε τὴν δραματικήν σας... Καὶ τόρα; 'Ας ύπαγωμεν καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν Παρανασσόν, ὅπου ἀνοίγει ἡ Ἀγορά τῶν Κυριῶν ύπερ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. 'Ιερός ὁ σκοπός, ώραιοι αἱ πλατήραι καὶ αἱ πελάτραι, ἐλκυστικά τὰ πωλούμενα. 'Άλλ' αἱ τιμαὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἐνθαρρυντικά. 'Ενα κάστινον ζαχαρομένον, εξαψα, πέντε φράγκα. Καὶ ἀκούω καπόιον ὁ ὄποιος ψιθυρίζει ὅπισθεν μου:

— Βέβαια, μὲ αὐτὴν τὴν ύπερτιμησιν τῆς ζάχαρος!

Γρ. Ξ.

ΤΟ ΝΟΣΗΜΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΠΑΡΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΟΝ ΕΝ ΤΗΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΥΠΟ

ΑΝΤ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ

Περὶ τὰ τέλη τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος, — ωρισμένως δὲ πρὸ τοῦ 1198, δύο βασιλικοὶ οἵοι, ὁ τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ τῆς Σερβίας συνεδέθησαν διὰ συγγενείας ἐξ ἀγιστείας, λαβόντος εἰς δεύτερον γάμον σύζυγον τοῦ Στεφάνου, νιοῦ τοῦ ζουπάνου τῆς Σερβίας Στεφάνου Α' Νεμάγια, τὴν Εύδοκιαν, μίαν τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Αλεξίου Γ', αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, καὶ τῆς Εὐφροσύνης, τὸ γένος ταύτης Καματεροῦ.

Αἱ λοιπαὶ θυγατέρες τοῦ Αλεξίου συνεζύθησαν ἡ μὲν Εἰρήνη τὸν Ανδρόνικον Κοντοστέρανον, ἡ δὲ "Αννα, ἡ ὑπερέχουσα τῶν λοιπῶν κατὰ τὸ κάλλος, τὸν Ισαάκιον Κομνηνόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὸν Θεόδωρον Α' Λάσκαριν, ὁ ὄποιος μετὰ τὴν ἀλωσίν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων ἰδρυσε τῷ 1204 τὸ Βασίλειον τῆς Νικαίας.

Ο εἰρημένος Στέφανος Α' Νεμάγια, μέγας ζουπάνος τῆς Σερβίας, εἶχε τρεῖς οικούς, τὸν εἰρημένον ὄμωνυμον αὐτῷ Στέφανον, τὸν Ράστκο καὶ τὸν Βούλκον ἡ Βουλκανόν. Τούτων ὁ Ράστκο, ἀπελθὼν τῷ 1186 εἰς Αθωνα, ἐγένετο μοναχὸς μετονομασθεὶς Σάχθεας κατέπεισε δὲ μετά τινα χρόνον καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ ζουπάνον νὰ περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν συῆμα, σπερ οὗτος καὶ ἐπράξει μεταβάτης εἰς "Αθωνα, οὗποι καρεῖς μοναχὸς μετωνομάσθη Συ-

μεών, καταλιπών τὴν ζουπανίαν τῆς Σερβίας εἰς τὸν οὐρανόν του Στέφανον Β', ἔχοντα σύζυγον ἡδη τὴν Εὐδοκίαν καὶ τέκνα ἔξι αὐτῆς.

Αμφότεροι οἱ δύο οὗτοι μοναχοὶ Σέρβοι εἰς ἀνθασιλικοῦ γένους, πατήρ καὶ υἱός, ἐγένοντο ἐν Ἀγίῳ Όρει κτίτορες τοῦ αὐτού: ἦτι καὶ νῦν διατηρούμενοι Σερβίκου Μοναστηρίου τοῦ Χιλιανδαρίου, δαπάνη ἰδίᾳ, καὶ τῇ γενναῖῃ χορηγίᾳ τοῦ ἐκ τοῦ εἰρημένου γάμου τῆς Εὐδοκίας συγγενοῦς αὐτῶν Ἀλεξίου αὐτοκράτορος, πρὸς ὃν μετέβη ὁ Σάββας ὥπερ ζητήσας τὴν ἀδειὰν τῆς ιδρύσεως μονῆς Σερβίκης, καὶ ἐφοδιάσθη διὰ τῶν ἀναγκαίων χρυσοθύρων.

Ἐγένετο δὲ δεκτὸς ὁ Σάββας ἐν Κωνσταντινούπολει ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος διὰ πολλῶν τιμῶν, λαζῶν ἀρθρῶν δώρων καὶ ἀφιερώματα, ἦτι καὶ νῦν ἐν τῇ Μονῇ Χιλιανδαρίου ἐπιδεικνύομενα.

Οἱ Συμεὼν ἀπεβίωσεν ἐν Ἀγίῳ Όρει τῷ 1200, ὁ Σάββας δὲ ἐπιζήσας ἐπορεύθη μετ' ὀλίγον εἰς Νικαίαν παρὰ τῷ βασιλεῖ Θεοδώρῳ Λασκάρει, ἔνθα ἔτυγεν ἐξαιρετικῶν τιμῶν διὰ τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν πρὸς τὸν Λάσκαριν συγγένειαν. Ἐν Νικαίᾳ δὲ κατ' αἰτησίν του καὶ τῇ συναίνεσει τοῦ βασιλέως Θεοδώρου Α' Λασκάρεως, καὶ τοῦ πατριάρχου Μανουὴλ Α' Σαραντηνοῦ, τοῦ ἀπεκαλουμένου Χαριτοπούλου, ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος αὐτοκέραλος Σερβίας¹. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Σερβίαν, ἔνθα ἐκόμισεν ἔξι "Αθωνος καὶ τὰ ὄστα τοῦ πατρὸς του, ἔστεψε τὸν ἀδελφόν του Στέφανον Β' βασιλέα Σερβίας, θέσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βασιλικὸν στέμμα, ὅπερ ἐπεμψεν αὐτῷ ὁ πάπας "Ονώριος Γ'", διότι μέχρι τοῦ χρόνου τούτου ὁ Στέφανος Β' καὶ ὁ ἀδελφός του Βουλκάνος εἶχον ὑποτάξῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας εἰς τὴν Ἀγίαν Εδραν. Ἐπέζησε δὲ ὁ Σάββας καὶ ἔστεψε δύο ἔτι βασιλεῖς τῆς Σερβίας, τὸν Ραδοσλαύον (1228) καὶ τὸν Βλαδίσλαυον (1234). Ἐπιχειρήσας δὲ κατόπιν ταξείδιον εἰς Παλαιστίνην, Αἴγυπτον, Συρίαν, Αρμενίαν, Μικρὰν Ασίαν, ἀπεβίωσε κατὰ τὴν ἐπανόδον του ἐν Τυρνάβῳ τῆς Βουλγαρίας τῷ 1237.

Οἱ ἀνὴρ οὗτος τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς ἀναμόρφωσιν τῆς Σερβίκης Ἐκκλησίας, εἰς συμφιλίωσιν τῶν διασταμένων ἀδελφῶν του ζουπάνων Στέφανου Β' καὶ Βούλκου, εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Παπῶν Ἰννοκεντίου Γ' καὶ "Ονώριου Γ'", ἐπιζητησάντων καὶ ἐν μέρει ἐπιτυχόντων τὴν ὑποταγὴν τῆς Σερβίκης Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἀγίαν Εδραν. Τούτου δὲ ἐνεκάριος Σάββας καθὼς καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Συμεὼν τιμῶνται ὡς πολιούχοι: "Ἄγιοι τῆς Σερβίας, μνημονεύονται δὲ καὶ ὡς δοῖοι ὑπὸ τῆς ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐορτάζομένης τῆς μνήμης αὐτῶν τοῦ μὲν Σάββα

τῇ 14 Ιανουαρίου, τοῦ δὲ Συμεώνος τῇ 13 Φεβρουαρίου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία ἐορτάζει ὡς "Άγιον τὸν Σάββαν ἐπίστης τῇ 14 Ιανουαρίου καὶ μακρὸν συναξάριον περὶ τούτου εὑρται ἐν τῇ Συλλογῇ του Bollandus, Acta Sanctorum. Τοπάρχουσι δὲ συναξάρια τῶν βίων αὐτῶν Σερβίκων γραφέν ὑπὸ τοῦ Δομιτιανοῦ μαθητοῦ τοῦ Σάββα, καὶ Ἐλληνικὸν ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ.

Μετὰ τὴν σύντομον ταῦτην ιστορικὴν σημείωσιν περὶ τῶν ὀσίων Συμεώνος καὶ Σάββα, ἀναγκαίαν πρὸς κατανόησιν τῶν κατωτέρω, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ θέμα ἡμῶν.

Ἡ συμβίωσις τῆς Εὐδοκίας μετὰ τοῦ Στέφανου Β' δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, διότι κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς ιστορικοὺς ὁ Στέφανος ἀπέπεμψε τὴν Εὐδοκίαν ἐνεκνοσήματος, ὅπερ ἐφάνη πάσχουσα. Τὰ περὶ τούτου δὲ ἀναγραφόμενα ὑπὸ τοῦ Νικήτα Χωνιάτου καὶ Γεωργίου Ἀκροπολίτου, κυρίως δὲ ὡς ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὐ ἐκτίθενται, ἐδωκαν ἀφορμὴν εἰς παρανόσεις ιστορικὰς περιέργους, εἰς κακολογίαν καὶ δυσφημισμὸν τῆς βασιλίσσης ταύτης, ἦν συμπαρέσυραν ἐν τῇ ιστορίᾳ τὰ ἀμαρτύρια τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀλεξίου Γ', πολλὰ δεινὰ ἐπενεγκόντος εἰς τὸ βυζαντινὸν κράτος.

Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ καθ' ἐκαστον τῶν ἀναγραφομένων ὑπὸ τοῦ Ἀκροπολίτου καὶ Χωνιάτου, προσιμιαζόμενοι λέγομεν ὅτι ἡ Εὐδοκία διαζευχθεῖσα τὸν Στέφανον ἢ ἀποπεμφθεῖσα παρ' αὐτοῦ, συνεζύθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ἀλεξίου Δοῦκα Μούρτζουφλον, τελευταῖον αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων μετὰ τὸν θάνατον δὲ τούτου, ἐλαβε σύζυγον τὸν μέγαν τοπάρχην Ναυπλίου, Ἀργους καὶ Κορίνθου, Λέοντα Σγουρόν.

Ἐν τοῖς πρώτοις παρατηροῦμεν ὅτι καὶ τὰ περὶ τοῦ γάμου αὐτοῦ τῆς Εὐδοκίας διαφοροτρόπως ἐκτίθενται. Ὁ Χωνιάτης (σ. 704) ιστορεῖ ὅτι ταύτην ἐδωκεν εἰς γάμον εἰς τὸν νιόν τοῦ μηνυμονεύθεντος ἀνωτέρω ζουπάνου τῆς Σερβίας Στέφανου Α', ὁ θεῖος τοῦ Ἀλεξίου Γ' Ἰσακίος, ἀπόντος τούτου ἐν ἐκστρατείᾳ εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἀλλ' ὁ Δοσιθεός πατριάρχης Ιεροσολύμων, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς IZ' ἐκατ., ἐν τῇ μακρῷ αὐτοῦ ιστορίᾳ περὶ τῶν ἐν Ιεροσολύμοις πατριάρχευσάντων, οὐκ οἰδαμεν τίνας συγγραφεῖς ἀνεκδότους ἔχων ὑπὸ δψιν, ιστορῶν τὰ περὶ τῆς συστάσεως τῆς αὐτοκεφάλου ἀρχιεπίσκοπης Σερβίας, γράφει ὅτι ὁ Σάββας ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπιδημῶν συνετέλεσεν εἰς τὸν γάμον τούτον, ὅπερ δὲν εἴνε ἀπίθανον, συνδυαζόμενον μάλιστα πρὸς τὰ περὶ τῶν λοιπῶν θυγατέρων τοῦ Ἀλεξίου Γ' λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Χωνιάτου (σ. 673), ὅτι ὁ Ἀλεξίος «τὰς θυγατέρας ὁρῶν ὄργαδας ἐπὶ λέχος, δεύτερον δὲ διὰ γενέτητα καὶ ὥραν σώματος» ἐφρόντιζε νὰ συζεύξῃ πρὸς δυνάστας ἐθνῶν τὰ τῶν Χριστιανῶν πρεσβεύοντας.

¹ Περὶ τῆς πρώτης συστάσεως τῆς αὐτοκεφάλου ἀρχιεπίσκοπης Σερβίας διὰ μακρῶν πραματεύμενα ἐν τῇ ἀνεκδότῳ ἔτι ιστορίᾳ τῆς αὐτοκεφαλούς Νικαίας καὶ τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου.

Ο Lebeau ἐν τόμῳ 17, σ. 52 τῆς Βυζαντινῆς ιστορίας του, παρερμηνεύσας τὸν Χωνιάτην, γράφει ὅτι ἡ Εὐδοκία ἦτο σύζυγος τοῦ Στέφανου Α', καὶ ὅτι τούτου μοναχοῦ γενομένου, ὁ υἱός του Στέφανος Β', εἰς ὃν κατέλιπε τὴν βασιλείαν, κατέστησε τὴν μητριαίαν του κυρίαν μεγάλου μέρους τοῦ βασιλείου του, ἀλλὰ κατόπιν καταληφθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἐνυμφεύθη μετὰ τὸ θάνατον τοῦ πατρός του, παραβίαζων τὰ δρια, ἀτίνα ἔταξαν οἱ νόμοι πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ φύσις αὐτὴ ἐπὶ τοιούτων σχέσεων. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα τοῦ ιστορικοῦ Γαλάτου εἰναι ιστορικαὶ παρερμηνεῖαι, οὐδὲν τούτων τοῦ Χωνιάτου εἰς ὃν παραπέμπει φεγγομένου.

Τὰ μυθολογήματα δὲ ταῦτα τοῦ Lebeau ἔχαψε καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς Βυζαντινῆς Χρονολογίας Muralt (A', σ. 264) γράφων «Eudocie... qui après avoir épousé Etienne de Serbie fils de son premier mari, avait été honteusement chachée par lui».

"Αγνωστον πόσον χρόνον συνέζησεν ἡ Εὐδοκία μετὰ τοῦ Στέφανου Β', γνωστὸν μόνον ὅτι οὔτος ἀπέπεμψεν αὐτὴν περὶ τὸ 1202. Φέρεται δὲ ὡς λόγος τῆς ἀποπομπῆς ὑπὸ τοῦ Ἀκροπολίτου, (§ 5) ἐκ φήμης ἀναγράφοντος αὐτόν, πάθος τι. «Ἐπί τινι »δὲ πάθει, ὡς ἔφασκον, ταύτην οὔτος φωράσας, ἐπὶ τὸν πατέρα πάλιν ἐκπέμπει». Ὁ ιστορικὸς Ἀκροπολίτης, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ διαδόχου τοῦ Θεοδώρου Λασκάρεως Ἰωάννου Βεττάτη, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ὄποιου διέτριβε, περιέλαβεν ἐν τῇ ιστορίᾳ του ὅτι ἤκουσε περὶ Εὐδοκίας καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀλεξίου Γ' λεγόμενον, προσθέσας τὸ «ώς ἔφασκον», μὴ θέλων νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων. Ἀλλ' ὁ λατίνος μεταφράστης τοῦ Ἀκροπολίτου ἀντὶ νὰ μεταφράσῃ τὸ ἀνωτέρω παρατεθὲν χωρίον τοῦ Ἀκροπολίτου κατὰ λέξιν, ὡς ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ λοιποῦ κειμένου τῆς ιστορίας, ἡθέλησε νὰ ρίψῃ, παραχαράσσων τὸ κείμενον, σκανδαλώδη ὑπαινιγμὸν μεταφράσας οὕτω «τὴν ὄποιαν (Εὐδοκίαν) ἐκεῖνος (ὁ Στέφανος), ὡς ἔλεγεν, ἀγνοῶ εἰς τὶ φωραθεῖσαν, ἀπέπεμψεν εἰς τὸν πατέρα της» (quam ille, ut aiebat, nescio in quo deprehendam, patri remisit).

Ο Χωνιάτης δὲ (σ. 704), ὁ μείος ἀλλως τρέφων κατὰ τοῦ Ἀλεξίου Γ', πολλὰ ἐξιστορῶν κατὰ τούτου καὶ τῆς γυναικὸς του Εὐφροσύνης, λεπτομερέστερον ἀφηγεῖται τὰ τῆς ἀφορμῆς τῆς ἀποπομπῆς τῆς Εὐδοκίας ὑπὸ τοῦ Στέφανου Β' καὶ τοῦ νοσήματος αὐτῆς. Ἐν τοῖς πρώτοις ἀναγράφει ὅτι ἀπέκτησε τέκνα. Τοῦτο δὲ βεβαιοῖ καὶ ὁ Δημήτριος Χωματιανός, αὐτοκεφαλος Ἀρχιεπίσκοπος τότε τῆς Α' Ιουστινιανῆς ἢ Ἀγρίδος, προϊστάμενος τῆς Εκκλησίας τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου, ἡτις, τέως ὑποκειμένη εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰχεν ἀποσπασθῆ αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Φράγγων. Τὸν

Χωματιανὸν τοῦτον, τρίθωνα τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀστικοῦ τῶν Βυζαντινῶν, ὁ Στέφανος Β' συνεβούλεύετο ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ἀπῆντα δὲ ὁ ἵεράρχης προθύμως, προσφωνῶν αὐτὸν ἐν ταῖς ἀποκρίσεις «Δεσπότην ὑψηλότατον», «ρήγα Σερβίας καὶ Διοκλείας», καὶ ἐπαινῶν «τὸ περὶ τὰ εὐσεβὴ καὶ ἀρέσκοντα Θεῷ φιλομαθέες τε καὶ φιλόπονον».

Ἐκ τοῦ Χωματιανοῦ λοιπόν, οὐ ἐσώθησαν μέχρις ἡμῶν αἱ πρὸς τὸν Στέφανον Β' ἀποκρίσεις, δημοσιευθεῖσαι εἰς τὰ ἀπαντα τοῦ Χωματιανοῦ, τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ καρδιναλίου Pitra, μανθάνομεν ὅτι οὗτος ἀπέκτησεν υἱὸν ἐκ τῆς «Κυρᾶς Εὐδοκίας» ὡς ὄνομάζει ταύτην, ὃν ἔζητε νὰ νυμφεύσῃ μετὰ τῆς Θεοδώρας θυγατρὸς τοῦ Κομνηνοῦ· ἐπεκύρωσε δὲ ὁ Χωματιανὸς τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ προνογευμένου ἀρχιεπισκόπου, ἀποφανθεὶς ὅτι κατὰ τοὺς κανόνας δὲν ἡδύνατο τις νὰ νυμφευθῇ τὴν διεσεξαδέλφην τῆς μητρός του. 'Ο Κομνηνὸς δὲ οὕτος ἦτο, ὡς ἔξαγεται ἐκ τοῦ Χωματιανοῦ, ὁ Μιχαήλ δεσπότης τῆς Ἡπείρου, συγγενῆς τοῦ Ἀλεξίου Γ'. Ἀλλὰ τὰ περὶ τούτου ἀνάγονται εἰς τὴν ιστορίαν τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου.

Ἐξακολουθῶν ὁ Χωνιάτης τὴν ἀφήγησίν του ἐπιφέρει ὅτι ἐφ' ίκανον ἐνιαυτούς συνέζησεν ὁ Στέφανος μετὰ τῆς Εὐδοκίας, μετεγχύστης καὶ ταύτης τῆς βασιλικῆς τιμῆς, ἀλλ' ἡ ὄμονοια αὐτῶν δὲν διήρκεσε μέχρι τέλους τοῦ βίου, «ὅπερ τοῖς ἐγέροσι συζυγίταις πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας κρίνεται», ἀλλ' ἐπῆλθε διάστασις· διότι ὁ μὲν Στέφανος ἐμέμφετο αὐτὴν ὅτι ἐπασχεῖεν ἐκ κινδυνῶν, προερχομένων ἐκ ψωριάσεως, ἐκείνη δὲ αὐτὸν ὅτι ἂμα τῇ αὐγῇ παρεδίδετο εἰς τὴν κραιπάλην τῆς μέθης, καὶ ὅτι δὲν ἐπινεν ὥδατα ἐκ τῶν οἰκείων ἀγγείων, καὶ ὅτι ἐτρέφετο διὰ κρυφῶν ἀρτῶν. Παραθέτομεν αὐτολεξεῖς τὸ χωρίον τοῦ Χωνιάτου «οὐκοῦν ὁ μὲν τῇ γυναικὶ ἐνεκάλει τὸν τῆς ψωριάδους ἀκρατίας ὄδαξισμόν, ἡ δὲ τῷ ἀνδρὶ προσῆπτε τὸν εὐθὺς ἐξ ἑωσφόρου ἀκροχάλικα, καὶ τὸ μὴ πίνειν ὥδατα ἐξ οἰκείων ἀγγείων καὶ τὸ κρυφῶν ἀρτῶν ἐμπίπλασθαι».

Ἐκ τῶν ῥημάτων τούτων σαρφῶς καταφαίνεται ὄποιόν τι νόσημα ὁ Χωνιάτης ἀποδίδει εἰς τὴν Εὐδοκίαν, καὶ ὄποιαν ἔννοιαν περικαλύπτουσιν αἱ κατὰ τοῦ συζυγοῦ αὐτῆς αἰτιάσεις. Τὸ νόσημα σαρφῶς ἀναγράφεται ὅτι ἦτο ψώρα, ἐξ ἡς ἡ Εὐδοκία ὑπέρθερεν ἀκρατήτους κνισμούς, ἐκ τῶν ξεσμῶν δὲ θὰ ἐπληρώθη τὸ σῶμα αὐτῆς πληγῶν, ἃς προξενεῖ ἡ νόσος αὐτῆς, ἡτις σήμερον, ὅτε εὑρέθη τὸ φάρμακον αὐτῆς θεραπεύεται ἐντὸς 24 ὥρων καὶ εἶναι πάντη ἀκίνδυνος, τὸ πάλαι ὅμως κατευράνει ἐπὶ πολὺ τοὺς πάσχοντας, καθιστᾶσσα αὐτοὺς ἀθηδεῖς καὶ ἀπεγχεῖς ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ξεσμάτων πληγῶν, ἐξ οὐ ἔμεινε καὶ παρὰ τῷ λαῷ μέχρι σήμερον ἡ λέξις ψωριάρης, ὡς ὑδριστική.

'Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ ιστορικοῦ Νικήτα Χωνιάτου, τῇ γενομένη μετὰ τῶν λοιπῶν ιστορικῶν βυζαντινῶν ἐν Βόνηῃ, ὑπὸ τὸ κείμενον τοῦ συγγραφέως προσετέθησαν καὶ καὶ αἱ ἐν τοῖς περιθωρίοις τῶν χειρογράφων τοῦ ιστορικοῦ τούτου ἀπαντῶσαι ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις ἐν τῇ δημώδει: διαλέκτῳ ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων ἡ ἀναγνωστῶν κατόχων τῶν χειρογράφων ἡ ἀλλων ὑπομηματιστῶν. Αἱ σημειώσεις δὲ αὗται ἐτέθησαν γάριν σαρφηνείας τοῦ κειμένου. 'Οποίαν ὅμως ἐρμηνείαν ἀναγνινώσκομεν ἐν ὑποσημειώσει εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Χωνιάτου, ἐν φάντασμα τοῦ ἀναγράφεται ὅτι ὁ Στέφανος ἐνεκάλει «τὸν τῆς ψωριάδους ἀκρατίας ὄδαξισμὸν» τῆς Εὐδοκίας; τὴν ἔξης· «ὡς περιπλοκὰς καὶ συνουσίας ἀνδρῶν ἀγαπῶσα». 'Η κακοήθεια τοῦ ἐρμηνευτοῦ τούτου εἴναι πασιφανής. Ἡθέλησε νὰ προσ-
ἀψῃ εἰς τὴν Εὐδοκίαν μορφήν, ἢν ὁ Χωνιάτης οὐδαμῶς ἀναφέρει. Τοιαύτας δὲ προσθήκας σκανδαλώδεις, ὡς ὑπομηματιστής. 'Ελλην ἔχει καὶ ἄλλαχοῦ, φέρει δὲ καὶ γνώμην ἐπὶ τούτων, οἵοινει πρὸς ἡθικοποίησιν, ὅπερ δίδει ἡμῖν τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἦτο καλόγηρός τις (ὅρα Χωνιάτου καὶ σελ. 73. 590. 647). [Επεταὶ τὸ τέλος].

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον διήγημα εἴνει ἔργον τοῦ διασήμου Οὐγγρου συγγραφέως Μαυρικίου Γιοκά, τὸ ὄνομα τοῦ δποίου κατέστησεν ἀκόμη δημοτικώτερον ἐν Εὐρώπῃ ἡ φιλολογική του πεντηκονταετήριος, ἡ παντηγυρισθεῖσα ἐν Πέστη τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον μετὰ πομπῆς, ἡ ἀπήχησις τῆς ὄποιας ἔφθισε καὶ μέχρις Ἐλλάδος. 'Ο Μαυρίκιος Γιοκά ἐγεννήθη τῇ 19 Φεβρουαρίου ἐν Κομόρη, ὅπου ὁ πατήρ του ἦτο δικηγόρος. Ζωγράφος καὶ ἄρχας, δικηγόρος κατόπιν, ἐγκατέλειψε καὶ τὸ δύο, διὰ νόσουδοῦ ἐις τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. 'Εγραψε πληθύν διηγημάτων, μυθιστορημάτων καὶ ἀρθρῶν πολιτικῶν. Οὐδεὶς περισσότερον αὐτοῦ ἀνεγνώσθη ἐν Οὐγγαρίᾳ οὐδὲ ἡ γαπήθη θερμότερον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, διστις εἰς τὰ ἔργα τοῦ Γιοκά, τὰ τόσον τεχνικὰ ἐν τῇ ἀπλότητι των, ἔθλεπε τὴν ιστορίαν του, τὰς παραδόσεις του, τὰ ἔθιμά του, τοὺς πόδους του. Διευθυντής ἐφημερίδος, μέλος τοῦ κοινοβουλίου, μέλος τῆς Ἀκαδημίας, μέλος Συλλόγων καὶ Ἐταιριῶν, ἀρθρογράφος, διηγηματογράφος, μυθιστοριογράφος, ὁ Γιοκά δύναται νὰ προσληθῇ ὡς παράδειγμα φιλοπονίας, σγεδὸν ὑπερανθρώπου. Καὶ ἀλλοι εἰς διάφορα στάδια ἐώρτασαν πεντηκονταετήριος· ἀλλ' εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἔρχουν αἰώνες διὰ νὰ παραγάγουν τὴν πληγὴν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἔργων, τὰ ὄποια ἐντὸς πεντηκοντατῶν συνεστρέψεν τὸ Μαυρίκιος Γιοκᾶ.

Σ. τ. Δ.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ

Διήγημα Μαυρικίου Γιοκά.—Μετάφρ. Ν. Έπ.

'Εγνώρισαν βέσσαια πολλοὶ τὸν κ. Φάρκαν Πέτκη, τὸν ἀγαθὸν γέροντα, καὶ δι' αὐτοὺς θὰ ἦτο περιττὴ πᾶσσα σύστασις. Δυνατὸν ὅμως ἡ διηγησις αὐτῆς ν' ἀναγνωσθῇ καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὄποιοι δὲν τὸν ἐγνώρισαν. Νομίζω λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ περιγράψω ὀλίγον τὸν Φάρκαν Πέτκη καὶ τὸν βίον τὸν ὄποιον διῆγε.

Κατὰ τὸ 1676 ἦτο δικαστικὸς ἄρχων

ἐν Ἑσσέγη καὶ δὲν θὰ ἐδύνατο κανεὶς νὰ εὔρῃ καθ' ὅλην τὴν χώραν καλλίτερον αὐθέντην ἀπὸ αὐτόν. Οἱ ὄγδοοίκοντα ὑπηρέται, μάγειροι, ιπποκόμοι, ποιμένες, ὡς καὶ οἱ δορυφόροι οἱ πολλοί, οἱ ὄποιοι: ἔζων ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἥσαν τόσον εύτυχες ὅσον καὶ εἰς τὴν πατρικήν των οἰκίαν. Καὶ ἡμποροῦσε κανεὶς ἀσφαλῶς νὰ ισχυρισθῇ, ὅτι ὅποιος εἰσῆρχετο ἀπαξιεῖται εἰς τὸ ἀρχοντικό του, δὲν θὰ ἔθελε πλέον νὰ φύγῃ.

'Η φιλοδοξία τοῦ Φάρκα Πέτκη εἰς τρία πράγματα περιωρίζετο. Πρῶτον ἔθελεν ὅλος ὁ κόσμος νά τον γνωρίζῃ ὡς ἀγαθὸν καὶ ἐλευθέριον καὶ διὰ τοῦ ἀντιθέτου εἰς τὴν οἰκίαν του, ὥστε ὅσοι μετέβαινον εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐγένοντο δεκτοί μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπειριμένοντο.

'Ητο τόσον καλός οἰκοδεσπότης καὶ ἔξειρε τόσον καλὰ νὰ περιποιηθαί τους ξένους του, ὥστε πολλάκις ἀνθρώποι πού σημειώνοντο διὰ τὴν πανήγυριν τῆς Παναγίας

καὶ ἐσκέπτοντο νὰ καθήσουν ὄλιγας μόνον ωραῖς, παρέμενον ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, συγχάκις δὲ καὶ μετ' αὐτὴν ἐκεῖνος τὸν καρπότερον διηρέτει. Κανεὶς δὲν ἐδύνατο νὰ φύγῃ ἐκ τῆς οἰκίας του χωρίς νὰ συναποφέρῃ καὶ ἐν δῷρον. Περιέφερε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς ἀποθήκας καὶ εἰς τοὺς σταύλους του καὶ τοὺς ἡρώτα δι' ὅλα τὰ ἀντικείμενα: Ήως σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀραβικὴ φορβάς; Σοῦ αρέσει αὐτὸ τὸ σπαθί, αὐτὸ τὸ ἀνθοδοχεῖον; — καὶ ἀν ὁ ἐρωτώμενος ἀπήντα: — εἴναι πολὺ ωραῖον, ἷτο ὑποχρεωμένος νὰ τὸ δεχθῇ ὡς δῶρον.

Κανένες ἡμερολόγιον δὲν εἶχε περισσοτέρας ἑορτὰς ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Πέτκη. Αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς φανῆ παράξενον, ἀμα μάθετε ὅτι ὁ Πέτκη ἐπανηγύριζε καὶ τοῦ παπποῦ του ἀκόμη τὴν ἑορτήν, διὰ νὰ μὴν εύρισκεται δὲ ποτὲ ἀνεν συνδαιτυμάνων εἰς τὰ μεγάλα συμπόσια τὰ ὄποια ἔδιδεν, ἀπέστελλεν εἰς τοὺς φίλους του ἀληθεῖς δικαστικὰς κλήσεις, ὡς δικαστής ὅπου ἦτο.

Εἰς ἔνα ἀρχοντικὸν ποῦ εὐρίσκοντο τόσοις ὑπηρέται: ὅσοι εἰς τοῦ Πέτκη, ἷτο ἀδύνατον νὰ μὴ συνάπτωνται γυναικιμάτι μεταξὺ ὑπηρετῶν καὶ νεανίδων. 'Ο γηραιός Πέτκη ἀμα ἐμάνθιζεν καμπίαν τέτοιαν γυναικιμάτι, ἀμέσως ἐγύμφευε τοὺς γυναικίμους, διὰ μὴ μὴ χάσῃ παρομοίαν λαμπράν εὐκαιρίαν ἑορτῆς.

Εἰς τὸ χωρίον του δὲν ὑπῆρχον ἀπαταῖ. "Ηρει μόνον νὰ συνκατήσῃ κανένα